

da alle beklagede Premier-Ministerens Brevet af Blarneys Død, og en stor Deel lode sig forstaae med, at General Dorfan ventelig vilde komme til at beklæde hans Plads. Men er det saa, som her mumles om, at Generalen elsker min Tante, saa forklarer Melicourt hende nok sit offentlige men i Centrum paa en Maade, der kan understøtte hans Hensigter, som jeg dog for min Tantes Skyld vil haabe at han ikke naaer; thi om Dorfan ogsaa kun var Skyggen til det Portrait, der gøres over ham, saa maatte min Tante være al Skionsomhed berøvet, dersom hun kunde staae et Øyeblik i Tvivl imellem ham og Melicourt. Endskiont mine lange Breve som oftest er Hinderen til at hilse alle dem, som endnu bærer mig med et Sted i deres Aigt, saa beder jeg dog min Veninde at forrette det lige fuldt; og stedse at blive ved at elske

Hendes

uforanderlige

Henriette S...

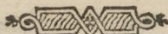

Femte Brev.

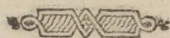

General Dorfan til Valsan.

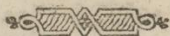
Jeg er fuldkommen overbeviist om, at det allene er dit ømme Venskab for mig, der gjør dig saa haardnakket i din Paa-stand, at en Forbindelse med Grevinden af Orville vilde gjøre mig ulykkelig. Men sig mig dog, jeg besvar dig derom, hvorledes det er mueligt, at du, med al din Forstend og store
Kund-

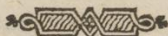
Kundskab om det menneskelige Hierte, kan giøre dig et saa vrangt Begreb om hendes? At du finder mindre Fuldkommenheder hos hende end jeg, er ganske naturligt, siden jeg betragter hende med en Elfers indtagne Dye, og du med en Philosophs kolde og forskende Syn. Ja, jeg vil endog gaae saavidt og tilstaae dig, at jeg kan være lidet for partiisk i Henseende til hende; men min Forblindelse kan dog aldrig gaae saa vidt, at min Juno skulde blive en Snye. Det var ikke hendes deylige Skabning der bandt mig, den behagede vel mit Dye, men rørte ikke mit Hierte; de uimodstaelige Skønheder, der drog mig til hende var hendes ypperlige Sinds Gaver, hvori hun efter mine Tanker overgaaer alle de Fruentimmere, jeg nogensinde har seet; og disse stærke og ædle Følelser, denne sande Menneske-Kierlighed, de frembringende Medsyns-Taare ved det mindste Dyrs Lidelser skulde være et falskt Skin til at skjule et Hierte, der var ganske opfyldt med den heftigste Egenkierlighed og Forsængelighed? Nej; min Ven! det er en blot Umuelighed, og dersom jeg er for gavmild i at tilskrive hende Dyder, saa er du sikkert for haard i at tillegge hende Fejl. Hvor ofte ønskede jeg dig ikke nærværende i Gaar, da jeg var hos hende; thi saa er jeg vis paa, at din Haardhed havde maattet vige ved at see den tindrende Glæde, der spillede i hendes milde Dye, og den sømme Følelse, der yttrede sig i hendes mindste Bevægelse ved at forestille mig din store Vndling: Frøken Henriette S. . . med disse Ord: Der seer De det dyrebare Klenodie, som mit sømme Hierte saa længe har savnet, den Veninde, jeg saa ofte har sukke

efter og nu omsider til min ubestrikelige Glæde er bleven Ene
 af. Hun talede om det grumme Ran, som Henriettes Far-
 broder søger at begaae imod hende, med saa megen Varme
 og med saa megen Deeltagelse i Henriettes Eliebne, at intet
 uden det sandeste Venkabs kunde frembringe denne Virkning;
 og det Herte, der kan føle Venkabs, kan ogsaa elske; thi
 hvad er Venkabs, dette store Beviis paa vore Væners Fuld-
 kommenhed, og at Sielens Gølelser strækker sig uden for
 Sandsernes Grændser, hvad er det andet, end den fineste og
 meest rensede Kierlighed? Lad altsaa Grevinden af Drvilles
 Venkabs for hendes Søster-Daatter oertyde dig om, at hun
 kan elske andet end sig selv; og tillige være dig et Beviis, at
 Forsængeligheden har meget liden Magt over hende, siden
 hun kan finde en Fornøyselse i at have et ungt Fruentimmer
 ved sin Side, der kan gjøre hendes Udigheder Fortrinet
 fridigt. Jeg vil reent ud tilstaae dig, min kære Balsam, at
 dersom det trofaste Venkabs Baand, der saa nye forener os,
 ikke havde gjort mig dit Biefald til alle mine Handlinger saa
 uomgiengelig nødvendig for at agte mig selv, saa havde jeg
 sikkert i Gaar povet at spørge hende: om Venkabs havde saa
 aldeles indtaget hendes Herte, at det ikke kunde bevare den
 rensede og heftigste Kierlighed? Thi hun viiste et saa øyensyn-
 ligt Fortrin i hendes Forhold imod mig, og yttrede saa stor
 en Fornøyselse over at see mig igien efter nogle Ugers Fravæ-
 relse, at det med Høje kunde oppække den smiggrende Tanke,
 at din Ven ikke var hende ganske ligegyldig. Der var noget
 saa ubestrikeligt tilløkkende i hendes Øyekast, Tale og Lader,
 at jeg meere end engang var paa Veye til at lade hende løse i
 det

det inderste af mit Hierte og opdage hende alle dets Ønsker; men førend Ordene kunde naae mine Læber, bandt dine Forsillinger, om hendes Sinds Beskaffenhed og Tænkemaade, min Tunge. Har du altsaa andet end blotte Gisninger til at grunde din Meening om hende paa, saa overtud mig for vores Venkabs Skuld om dens Rigtighed, og strøb at tage Masquen bort, som du siger jeg har forelsket mig i. For at hævne mig over dine Beskyldninger og Bebrejdelser over min flette Smag og Forblindelse, burde jeg ikke sige dig et eneste Ord angaaende Fruken Henriette og stille mig an, som om jeg havde funden hende min Agtsomhed værdig; men jeg vil tværtimod tilstaae dig, at dersom jeg ikke havde seet Grevinden af Orville, saa havde jeg troet, at der ikke kunde være noget deyligere end Henriette. Man kan og saa læt merke, at hun har haft en ypperlig Opdragelse, og baade hendes Forhold og Tale bevidnede stor Forstand og Estertanke, men ikke det mindste af hendes Tantes rørende Følsomhed. Der var saa stor en Contrast imellem begges Ansigter, da Grevinden forestillede mig Fruken, at det maatte falde enhver i Øyene; thi den enes udtrykkede meere end Ord kan forklare, og den andens slet intet. Ikke deemindre blev jeg vaer, at Fruken Henriettes Øyne, som hun ved adskillige Lejligheder hæftede paa Grevinden, sagde noget saa betydeligt, at jeg havde vildet gibet uendelig meget for at vide, hvad hun forstod der ved. Endskiont jeg har nydt din Omgang og Nærvarrelse saa længe, at jeg kunde synes ubillig ved at misunde en Ven, der har ælbere Rettigheder end jeg, den Fornævelse at have dig hos sig, saa maae jeg dog tilstaae, at mit Hierte savner

dig, og længes inderlig efter din Tilbagekomst. Forhal den saa lidet, som mueligt er; thi alle de Fornøielse, som jeg ikke kan deele med dig, taber den største Deel af deres Behageligheder. Jeg er saa fuldkommen forvissat om dit oprigtige Venstreb, at jeg ikke engang vil bede dig at vedligeholde det for

Din

redelige

Dorsan.

Siette Brev.

Valsan til General Dorsan.

Den Ret du lader mig vederfares ved at tilstaae, at Drive, fiederen til mit Forhold er Venstreb, den betager du mig igien ved at beskylde mig for Haardhed imod Grevinden. Den Dommer, der i sine Kiendelser følger sin Overbeviisning og det Begreb han har om Sagens Sammenhæng efter den Syns Punct, som han betragter den fra, kan vel begaae en Wildfarelse, men aldrig beskylbes for Uretfærdighed. Du veed, at en stor og velfortient Skribent har sagt: Saa snart en Mand gjør mig Led paa sin Urlighed, saa siger jeg ham min Capital op. Og saa snart jeg hører, at en Person har ideligen ædle Høielse, Pligter og Menneske Kiærlighed paa Tungen, saa troer jeg, at der ikke tænkes meere ved disse skionne Talemaader end ved det almindelige Mund,